

សម្បត្តិវិទ្យាសាស្ត្រ

ប្រភេទ:

គ.ស. ២៥៤៩ គ.ស ២០០៥

១

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

ច្បាប់នគរកាយ

១១៥៧/០៣

ព.ស.២៥៤៩ គ.ស.២០០៥

ឧស្សនៈកថា

ច្បាប់នគរកាយ បណ្ឌិត និងអ្នកប្រាជ្ញ សម័យមហានគរភ្នំ ដកស្រង់
តាមឱវាទព្រះពុទ្ធបរមគ្រូជាអង្គម្ចាស់ មកចារតំកល់ទុកក្នុងសាស្ត្រាស្លឹករឹត
សំរាប់ថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ និងប្រជានុរាស្ត្រ អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា
រៀនសូត្រ ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះនគរទាំងពារៈធម៌ ទាំងអដ្ឋតិកធម៌ ចាត់ទុកថា
ព្រះនគរដែនដីជាលោកិយធម៌ រូបរាងកាយរបស់មនុស្សទាំងឡាយជា លោក
កុត្តរធម៌បានគេចាត់ទុកថាជាច្បាប់នគរកាយ ដើម្បីអោយមនុស្សទាំងអស់គ្នា
ចេះរក្សាការពារកុំអោយអន្តរាយដូចជា ព្រះមហាក្សត្រចេះរក្សាការពារ
ព្រះនគរប្រទេសរបស់ព្រះអង្គ បានគង់វង្សទាំងវប្បធម៌ និងសេដ្ឋកិច្ច ប្រជានុ
រាស្ត្ររស់នៅប្រកបដោយសុភមង្គល និងសុខសន្តិភាព សម័យនេះប្រជានុរាស្ត្រ
អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធ សាសនា ព្រមទាំងព្រះមហាក្សត្រ បានរូបរួមសាមគ្គីគ្នាជាធ្នង
មួយដូចមានបារិចនារហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះគឺ ជាតិ សាសនា និងព្រះមហាក្សត្រ ។
ប៉ុន្តែដល់ មកសម័យក្រោមអាណានិគមនិយមរបស់បរទេសបានរៀបចំក្រុម
ជំនុំព្រះត្រៃបិដកបង្កើតឡើងដកស្រង់ច្បាប់នេះពីសាស្ត្រាស្លឹករឹតមកបញ្ចូលជា
សៀវភៅសំរាប់ចែកផ្សាយជូនដល់ប្រជាពុទ្ធសាសនិក រៀនសូត្រ ទាំងផ្លូវធម៌
និងផ្លូវលោក បានចេះដឹងនឹងបានគោរពប្រតិបត្តិតាមច្បាប់នេះ ដោយប្រពៃ
ដែលធ្វើអោយការយល់ដឹង ទាំងលោកកុត្តរធម៌ ទាំងលោកិយធម៌ ដែលធ្វើ
អោយវប្បធម៌និងសេដ្ឋកិច្ច សង្គមជាតិមាតុភូមិនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
បានរីកចម្រើនឡើងវិញ ប៉ុន្តែជាការអកុសលគួរភ័យខ្លាចកើតរបបព្រៃផ្សៃ
អាណាធិបតេយ្យររស់បនប្តូរពត បានដុតបំផ្លាញ ច្បាប់នគរកាយនេះក៏ត្រូវ
អន្តរាយបាត់បង់ ដូចច្បាប់ទាំងឡាយផ្សេងៗទៀតដែរ ។ លុះដល់ថ្ងៃ ៧មករា

ឆ្នាំ ១៩៧៩ ព.ស ២៥២៣ ព្រះមហាសុមេធាធិបតី **ខេត វិទ្យុ** សម្តេចព្រះ
សង្ឃរាជ គណៈមហានិកាយនៃកម្ពុជា ដែលព្រះអង្គនៅជាប្រធានសង្ឃទូទាំង
ប្រទេស និងជាព្រះវិន័យធរសង្ឃ ព្រះអង្គបានទៅសិក្សាប្រមូលគម្ពីរដែល
សេសសល់ ខ្លះៗ ពីរបបប្រល័យពូជសាសន៍ ប៉ុលពត ព្រះអង្គបានឃើញច្បាប់
សៀវភៅ នគរកាយនេះ ដែលជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់ប្រជាពុទ្ធសាសនិក
ទើបព្រះអង្គ រក្សាទុកច្បាប់នេះរហូតមកដល់ព.ស២៥៤៩ គ.ស ២០០៥
ព្រះអង្គបានរៀប រៀងផ្ទៀងប្រយោគកែលំអរពាក្យពេចន៍សំខាន់ៗខ្លះបន្ថែម
អោយសមស្រប និងការគោរព ការអភិវឌ្ឍន៍ធនធានមនុស្ស និងបរិស្ថាន
ហើយព្រះអង្គក៏បាន បញ្ចូលរោងពុម្ពពោធិព្យាណ វត្តឧណ្ណាលោមចេញជា
សៀវភៅដូចច្បាប់ដើម ផ្សព្វផ្សាយអោយប្រជាពុទ្ធសាសនិក បានរៀនសូត្រ
តាមច្បាប់ដើមនេះនឹងបានទទួលសុខសន្តិភាព និងសប្បុរសរុងរឿងក្នុងព្រះនគរ
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

សេចក្តីដូចបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ សូមឧមាទោស
ចំពោះគតិបណ្ឌិតទាំងឡាយដែលបានអាន និងបានរៀនសូត្រក្នុងសៀវភៅ
នគរកាយនេះ មានលើសលស់ ឬខ្លះខាតទាំងវាក្យខ័ណ្ឌ ឃ្លាស្យះ អក្សរ
ព្យញ្ជនៈបទបែបវិប្បធម៌ វិធានឆ្លងពាក្យពេចន៍ណាមួយ ច្រើនក្តី តិចក្តី សូមព្រះ
មេត្តា និងមេត្តាជួយសង្គ្រោះ និងបំពេញបន្ថែមអោយបានសមស្រប និងគតិ
បណ្ឌិតក្នុងច្បាប់នេះ ដោយមេត្តាករុណាធម៌ ។

ព្រះមហាសុមេធាធិបតី **ខេត វិទ្យុ** សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ
គណៈមហានិកាយនៃកម្ពុជា
ព.ស.២៥៤៩ គ.ស ២០០៥

សាស្ត្រានុគរកាយ

នេមា គស្ស ។ ៣ចប់ ។ នមក្ក រក្កនក្កយស្ស ។ ឯកោ
រាជា ចិក្កនាម នគរកាយ ខ្ញី ការេសិ។ គស្ស រក្កមហេសី
រេវិខ្លាទេវី នាម ចិកា មេរេហា នាម មាតា លោកៈទេវី នាម។

សាធុសប្បុរសទាំងឡាយ ក្នុងនិរន្តរកាលមានព្រះរាជាមួយព្រះអង្គ
ទ្រង់ព្រះនាមព្រះបាទ ចិក្ករាជ ជាព្រះបរមក្សត្រគ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិក្នុងព្រះ
នគរមួយឈ្មោះ នគរកាយ ព្រះរាជាអង្គ នោះមានអគ្គមហេសីទ្រង់ព្រះនាម
នាង រេវិខ្លាទេវី ជាទីគាប់ព្រះទ័យជាងព្រះស្ត្រីទាំងពួង ព្រះបិតាទ្រង់ព្រះនាម
ព្រះបាទ មេរេហារាជ ព្រះមាតាទ្រង់ ព្រះនាមព្រះនាង លោកទេវី ។

នគរកាយនោះមានទ្វារ ៩ កន្លែងគឺ ចក្ខុទ្វារ ទ្វារភ្នែក២ សោតទ្វារ
ទ្វារត្រចៀក២ យានទ្វារ ទ្វារច្រមុះ ២ ខ្លឹមទ្វារ ទ្វារមាត់១ បស្សាវទ្វារ
ទ្វារតូច១ ខ្នងទ្វារ ទ្វារធំ១ ។ មានប្រាង្គប្រាសាទ ៥ គឺ :

- ១ ចក្ខុប្រាសាទ ជាព្រះទីនាំងសម្រាប់ព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់ទេតល្បែងរាំទាំង
ពួង ២ សោតប្រាសាទ ជាព្រះទីនាំងសម្រាប់ព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់
សួរស័ព្ទត្រូវតម្រូវទាំងពួង ៣ យានប្រាសាទ ជាព្រះទីនាំងសម្រាប់ព្រះមហាក្សត្រ
ទ្រង់ព្រះសុភន្ទារស ៤ ខ្លឹមប្រាសាទ ជាព្រះទីនាំងសម្រាប់ព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់

សោយព្រះសុទ្ធា ភោជនាហារដ៏មានឱជារស ៥ កាយប្រសាទ ជាព្រះទីនាំង សម្រាប់ ព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់ត្រៀមអលង្ការទាំងពួង មានត្រៀមបញ្ចកកុចភ័ណ្ណ ជាត្រៀមសម្រាប់រាជ្យ ជាដើម ។

ព្រះបាទចិត្តរាជព្រះអង្គមានព្រះមហាតទ្ធិក ៧ នាក់ដែលទ្រង់តាំងទុក ក្នុងថានន្តរស័ក្តនាហ្មឺនមានមុខងារផ្សេងៗគ្នា សម្រាប់ជាភ្នាក់ងារតាមពេលដែល ទ្រង់ត្រូវការគឺ: ១ ហ្មឺន ផស្ស្វា ជាអ្នកចាប់កាន់ព្រះអង្គ ២ ហ្មឺន សញ្ញា ជាអ្នកសំគាល់កិច្ចការទាំងពួងព្រះរាជាទ្រង់ប្រើឱ្យកត់សំគាល់ ៣ ហ្មឺន វេទនា ជាអ្នកនាំព្រះមហាក្សត្រ ឱ្យសោយអាហារម្តងៗ មានសុខជាដើម ៤ ហ្មឺន វេគនា ជាអ្នកចាំទទួលព្រះឱង្ការ ក្នុងកាលដែលព្រះរាជាត្រូវការប្រើទៅ កាន់ទី ណា ក៏ទៅបានដោយរហ័ស ៥ ហ្មឺន ឯកត្តកា ជាអ្នក ស្តុតត្រង់ ព្រះរាជាទ្រង់ទុកព្រះទ័យជឿយកពាក្យ ៦ ហ្មឺន វេនសិការេវា ជាអ្នកមានចិត្ត ទុកដាក់នូវកិច្ចការផ្សេងៗ ដែលព្រះរាជាប្រើ ៧ ហ្មឺន ខីវិទិន្ធិយ ជាអ្នកជួយ ផ្គត់ផ្គង់ព្រះជន្មព្រះរាជាឱ្យមានជីវភាព ។

ព្រះបាទចិត្តរាជព្រះអង្គមានបុរោហិត ៣ រូបទ្រង់តាំងទុកថានន្តរសក្ត ជាភ្នាក់ងារសម្រាប់ណែនាំព្រះអង្គ ក្នុងរាជពិធីផ្សេងៗ តាមដែលទ្រង់ត្រូវការ គឺ: ១ រាជគ្រូ វិទិត្យា ជាអ្នកណែនាំព្រះរាជា ឱ្យត្រិះរិះនូវកិច្ច ការផ្សេងៗ ២ រាជគ្រូ វិចារេវា ជាអ្នកណែនាំព្រះរាជាឱ្យពិចារណានូវកិច្ចការផ្សេងៗ ៣ រាជគ្រូ

សាស្ត្រានុកោសល

និមោធា ជាអ្នកណែនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យ តាំងសំបកកិច្ចការផ្សេងៗ ។

ព្រះបាទចិត្តរាជព្រះអង្គ មាន ព្រះឥសី ៣ រូបប្រកបដោយអភិបារ និង សមាបត្តិ ព្រះអង្គតាំងទុកក្នុងថានន្តរស័ក្ត ជាអ្នកពន្យល់ព្រះអង្គ គឺ : ១ ព្រះ វិទិ ជាអ្នកពន្យល់ព្រះអង្គ ឱ្យមានអំណរដ៏ត្រជាក់ជ្រួតជ្រាបផ្សព្វផ្សាយក្នុងអារម្មណ៍ ផ្សេងៗ ២ ព្រះ ឆន្ទា ជាអ្នកពន្យល់ព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យស្រលាញ់ នូវកិច្ចការទាំងពួង ៣ ព្រះ វិរិយា ជាអ្នកពន្យល់ព្រះរាជាឱ្យមានព្រះទ័យ ព្យាយាមក្នុងកិច្ចការផ្សេងៗ ។

មិនតែប៉ុណ្ណោះព្រះបាទចិត្តរាជ ព្រះអង្គ មានព្រះភិក្ខុ៣ អង្គ ទ្រង់តាំងទុក ក្នុងសមណៈស័ក្ត ជា ព្រះជីតុន សម្រាប់ជួយរំលឹកដាស់តឿនព្រះអង្គ គឺ : ១ ព្រះ ឆន្ទិច្ចំ ជា អ្នករំលឹក ព្រះរាជា ឱ្យនឹកឃើញសេចក្តីមិនទៀងរបស់សង្ខារ ២ ព្រះ ទុក្ខំ ជាអ្នករំលឹក ព្រះរាជា ឱ្យនឹកឃើញសេចក្តីទុក្ខរបស់សង្ខារ ៣ ព្រះ ឆន្ទក្កា ជាអ្នករំលឹក ព្រះរាជា ឱ្យនឹកឃើញ សេចក្តី មិនមានខ្លឹមសាររបស់សង្ខារ ។

ព្រះជីតុនទាំង ៣ រូប តែងរំលឹកធម៌អាចិ ចំពោះព្រះមហាក្សត្រ ឱ្យទ្រង់ ពិចារណា ឃើញតាមពិតក្នុងព្រះត្រៃលក្ខណញ្ញាណ មិនឱ្យធ្វេសប្រហែសក្នុង កុសលធម៌ទាំងពួង ។

ព្រះបាទចិត្តរាជ ព្រះអង្គមានព្រះញាតិវង្ស ១៤ ព្រះអង្គ ចាំព្រះញាតិវង្ស

ខាងព្រះមាតា បិតា ជាបាបជនមានយោបល់ មិនប្រពៃ ព្រះអង្គតាំងទុកថានន្តរស័ក្ត ជាយុនគ្រប់រូបគឺ : ១ យុន ហេងហា ជាអ្នកនាំរាជាឱ្យរំលោភ ២ យុន អហិរិកំ ជាអ្នកនាំព្រះ រាជាមិនឱ្យខ្មាសបាប ៣ យុន អនោក្កប្ប័ ជាអ្នកនាំព្រះរាជាមិនឱ្យខ្លាចបាប ៤ យុន ឧទ្ធច្នំ ជាអ្នកនាំព្រះ រាជាឱ្យរាយមាយ ៥ យុន លោកោ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យលោភ ៦ យុន ទិដ្ឋិ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យយល់ខុស ៧ យុន ហេនា ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យប្រកាន់ព្រះអង្គ ៨ យុន ទោសោ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យប្រទុស្តគេ ៩ យុន ឥស្សា ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យ ច្រណែនគេ ១០ យុន វច្ឆរិយ ជាអ្នកនាំព្រះ រាជាឱ្យកំណាញ់ ១១ យុន ភុក្កុច្នំ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យអន្ទះអន្ទែង ១២ យុន ទីនំ ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យរូញរា ១៣ យុន វិទ្ធិ ជាអ្នកនាំ ព្រះរាជាឱ្យមួយដោក ១៤ យុន វិចិកិច្ឆា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យសង្ស័យ ។

ព្រះញាតិវង្សទាំង ១៤ អង្គនេះ ជាទីទុកព្រះទ័យព្រះបាទចិត្តរាជ យ៉ាង ជិតស្និត ព្រះអង្គតែងប្រោណប្រណា ឱ្យចូលជិតគាល់បំរើជានិច្ចកាលពុំដែលខាន ពេលណាមួយឡើយ ។ ព្រះរាជាចិត្តរាជ ព្រះអង្គមាន អត្តសេនា ១៩ នាក់ជាវរជនមានយោបល់ល្អៗ ព្រះអង្គតាំងទុកក្នុងថានន្តរស័ក្តជាឧកញ៉ាគ្រប់រូប គឺ: ១ ឧកញ៉ា សន្ធា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យជឿរកម្មផល ២ ឧកញ៉ា សតិ

ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានស្មារតី ៣ ឧកញ៉ា ហិរិ ជាអ្នកនាំព្រះរាជ ឱ្យខ្មាស់បាប
 ៤ ឧកញ៉ា ឱក្កប្ប័ ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យខ្លាចបាប ៥ ឧកញ៉ា វេលោកា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជា មិនឱ្យ លោភ ៦ ឧកញ៉ា វេណេសា ជាអ្នកនាំព្រះរាជាមិនឱ្យ
 ប្រទូសគេ ៧ ឧកញ៉ា តត្របឡ័ត្តតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជាមានព្រះទ័យជាកណ្តាល
 ៨ ឧកញ៉ា កាយបស្សន្ទិ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះនាមកាយរម្ងាប់ ៩ ឧកញ៉ា
 ចិត្តបស្សន្ទិ ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យរម្ងាប់ ១០ ឧកញ៉ា កាយលហុតា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យមានព្រះកាយស្រាល១១ ឧកញ៉ា ចិត្តលហុតា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យស្រាល ១២ ឧកញ៉ា កាយមុទិតា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះនាមកាយទន់ភ្លន់ ១៣ ឧកញ៉ា ចិត្តមុទិតា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យទន់ភ្លន់ ១៤ ឧកញ៉ា កាយកម្មញ្ញតា
 ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះនាមកាយគួរដល់ការងារ ១៥ ឧកញ៉ា
 ចិត្តកម្មញ្ញតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យគួរដល់ការងារ ១៦ ឧកញ៉ា
 កាយបុគ្គតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះនាមកាយជំនាញ ១៧ ឧកញ៉ា
 ចិត្តបុគ្គតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យជំនាញ ១៨ ឧកញ៉ា
 កាយុខុតតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជាឱ្យមានព្រះនាមកាយត្រង់ ១៩ ឧកញ៉ា
 ចិត្តុខុតតា ជាអ្នកនាំព្រះរាជា ឱ្យមានព្រះទ័យត្រង់ ។

អត្ថសេនាទាំង ១៩ នាក់នេះជាទីទុកព្រះទ័យ ព្រះរាជាចិត្តរាជព្រះអង្គ ទ្រង់តាំងទុក ជាឧត្តមក្រុមប្រឹក្សាសម្រាប់ជំនុំ ការរាជការ ផែនទឹក ផែនដី នៃនគរកាយ តាងព្រះនេត្រព្រះកាលិព្រះអង្គ ។

ព្រះរាជាចិត្តរាជ ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិ ជាសម្បូរណាជ្វាសិទ្ធិរាជ មានព្រះរាជសិទ្ធិអំណាច ដ៏សម្បូរមហិមា ជាសុខសប្បាយក្នុងកាយប្រទេស ស្សីពូសុះសាយទូរទៅដល់ប្រទេសនានា ។

ឯកោ រាថា មច្ចុ នាម មហិទ្ធិកោ អហោសិ ។

សាចុសប្បុរសផងទាំងឡាយ ! ក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីនគរកាយនោះ មាន ព្រះរាជាមួយព្រះអង្គទៀតព្រះនាម ព្រះបាទ **មច្ចុរាជ** ជាព្រះរាជាដ៏មានមហិទ្ធិវិទ្ធិ មានសណ្តានអាក្រក់ដែលត្រាចទៅគ្របសង្កត់សព្វសត្វក្នុងត្រៃភព តាំងពីមនុស្ស លោកដល់ព្រហ្មលោក ឱ្យស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តព្រះអង្គ ស្តេចមានចតុរង្គសេនា ៤កងពល ធំ សុទ្ធតែជាមេទ័ពដ៏មានប្រតិពលក្នុងកលោបាយ និង យុទ្ធពិធីគ្រប់ជុំពួក មានឥទ្ធិទ្ធចេស្តាមហិមា អាចផ្តាព្វបច្ចាមិត្តគ្រប់ទិសានុទិសឱ្យបរាជ័យ ឥតបើមានអ្នក ណាមួយក្នុង ត្រៃលោកតស៊ូបានឡើយ ។

ចតុរង្គសេនាទាំង ៤ កងពលធំនោះមានមេទ័ព ៤ នាក់គឺ: ១ នាយ **ខាតិ** ជាមេទ័ព មានសមត្ថភាព ខាងស្ថាបនា វត្ថុធាតុផ្សេងៗ ដែលមិនទាន់កើតឱ្យកើត

ឡើង ២ នាយ ១៣ ជាមេទ័ពមានសមត្ថភាពខាងធ្វើវត្ថុធាតុផ្សេងៗ ដែលខ្លាំង
 បង្កើតឡើងហើយឱ្យទ្រុតទ្រោមទៅ ៣ នាយ ៧១៦ ជាមេទ័ពមានសមត្ថភាព
 ខាងធ្វើខ្លាំង ដែលមានកំលាំងខ្លាំងរឹងប៉ឹងឱ្យទុព្វលភាព ៤ នាយ ២១៦
 ជាមេទ័ពមានសមត្ថភាពខាង សម្លាប់ខ្លាំងដែលពូកែឱ្យស្លាប់បានគ្មានគេច្រូចម្នាក់ ។
 មេទ័ពម្នាក់ៗមានបរិវារច្រើនតែងចេញចូលគាល់ បំរើ ការពារអង្គព្រះបាទ មច្ចុរាជ
 ជានិច្ចកាល ព្រះបាទមច្ចុរាជ តែងទ្រង់ប្រើទៅយាយីសម្លាប់ពួកខ្លាំង ទាំងពួង
 ក្នុងត្រៃលោក ។

កិត្តិស័ព្ទព្រះបាទចិត្តរាជ បានល្បីវនិព្វសាយទៅព្រះបាទមច្ចុរាជថា មាន
 ព្រះនគរមួយឈ្មោះ នគរកាយ ជាស្រុកនិរទុក្ខ សុខសប្បាយក្រៃពេក
 ព្រះរាជាជាប្រមុខនគរនោះ ព្រះនាមព្រះបាទ ចិត្តរាជ ជាបរមក្សត្រ គ្រងសិរី
 សម្បត្តិសម្បូរដោយព្រះរាជអំណាចមហិមា ។

កាលដំណឹងនោះ ឮសាយទៅដល់ព្រះស្រាត ព្រះបាទមច្ចុរាជ ក៏ទ្រង់
 វិតក្កយ៉ាងក្រៃលែង ខ្លាចក្រែងព្រះបាទ ចិត្តរាជកន្លងវិស័យនៃព្រះអង្គ ទ្រង់មាន
 ព្រះរាជបំណងនឹង ប្រើមេទ័ពទាំងបួនកង ឱ្យទៅវាយដណ្តើមយក នគរកាយនោះ
 ឱ្យនៅក្រោមអំណាចព្រះអង្គមួយរំពេច តែស្តេចទ្រង់ព្រះតម្រេះឃើញថា :

“ព្រះបាទចិត្តរាជ ជាព្រះមហាក្សត្រ ដ៏មានអានុភាពមហិមា មានសេនាទាហាន

សព្វមុខមន្ត្រី កុះករវិបុល ក្រៃពេក ។ បើអាត្មាលើកទ័ពទៅកាច់យកភ្លាមៗ ឃើញថាពុំងាយបានឡើយ ។ ឈ្លើយកុំធ្វើដូច្នោះ ចាំអាត្មាអញប្រើចារទាហាន ទៅលលួងយកដោយកលោបាយវិញ គឺអាត្មាអញត្រូវបញ្ជូន មេទ័ពដ៏មានសមត្ថ ភាពឱ្យទៅក្លែងធ្វើជាខ្ញុំបំរើផ្ទាល់ព្រះបាទចិត្តរាជជាមុនសិន កាលបើចារទាហាន អាត្មាអញ ទៅប្រតិបត្តិបត្តិការបានសម្រេចហើយ សឹមអាត្មាអញឱ្យលើកកងទ័ព ទៅវាយយកតាមក្រោយ បើធ្វើដូច្នោះ ប្រហែលជាងាយ” ។

កាលព្រះបាទមច្ឆរាជទ្រង់តម្រិះឃើញឧបាយដូច្នោះ ហើយក៏ទ្រង់បញ្ជាឱ្យ មេទ័ពទីមួយ ឈ្មោះនាយជាតិ សុះនាយជាតិចូលមកគាល់ស្តេចក៏ទ្រង់ត្រាស់ថា នៃនាយជាតិចូរចូលយកអាសារយើង ក្នុងគ្រាឥលូវនេះចូរឯងទៅកាន់នគរកាយ ជាប្រញាប់ កាលទៅដល់ចូរចូរឯង ទៅអែបអបធ្វើខ្លួន ឱ្យជាទីជិតស្និទ្ធសាល ជាមួយនឹងសេវកាមាត្យ ព្រមទាំងមាតា បិតា វង្សភាគណាញាតិ នៃព្រះបាទចិត្តរាជ បើបាន ជាទីស្និទ្ធ ស្នាលនឹងគេហើយ ចូរចូរឯងចូលថ្វាយខ្លួនជាខ្ញុំ គាល់បម្រើគេជានិច្ច និងខំធ្វើរាជការគេឱ្យល្អ ឱ្យគេរាប់អាន ទុកចិត្តស្រលាញ់បា ដើម្បីនឹងបានជា សយ្យសឹក (សត្រូវដែលដេកកើតក្នុងផ្ទៃក្នុង) ក្នុងស្រុកគេ កាល ធ្វើការបាន សម្រេចហើយ ចូរចូរឯងធ្វើដំណើរមកយើង ” ។

សុះត្រាស់ដូច្នោះ ក៏ទ្រង់បញ្ជូននាយ ជាតិអោយទៅកាន់នគរកាយ ឯ

នាយជាតិកាលបានទទួលព្រះរាជឱង្កាហើយ ក៏នាំបរិវារធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់
នគរ កាយ នោះទៅតាមព្រះរាជបញ្ជា ។

លុះនាយជាតិបានទៅដល់កាលណា ក៏ចូលទៅធ្វើជាមិត្តសិទ្ធស្នាលជាមួយ
នឹងនាយហ្មឺនសព្វមុខមន្ត្រីដោយសេចក្តីឆ្លៀវឆ្លាស់របស់ខ្លួន ហើយក៏ចូលទៅផ្តាច់
ផ្ទុនព្រះមាតា.បិតាអគ្គមហេសីនិងញាតិវង្ស នៃព្រះបាទចិត្តរាជ.វរជនទាំងនោះគេ
ស្រលាញ់ពេញចិត្តអាណិតអាសូរខ្លួនហើយ ក៏ឱ្យគេនាំខ្លួនទៅថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ ។
វរជនទាំងនោះ ក៏នាំនាយជាតិទៅ ថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះបាទចិត្តរាជ កាល
បើមានករណីប្លែកដូច្នោះ ព្រះបាទចិត្តរាជ ទ្រង់មានព្រះរាជ ឱង្កា ឱ្យអញ្ជើញ
រាជគ្រូ វិគក្ខោ វិចារោ វេទិមោក្ខោ ជាបុរោហិតទាំង ៣
មកត្រាស់ប្រឹក្សាថា:លោកទាំងពួងយល់ឃើញដូចម្តេចរឿងនេះ គួរយើងទទួល
យកជនបរទេសនេះទុកក្នុងស្រុកយើងឬពុំគួរ ឯបុរោហិតទាំង ៣ រូបនោះហេតុតែ
ជា អ្នកមិនឈ្លាស ក្នុងកលនយោបាយផ្សេងៗថែមទាំងជាអ្នកលះលោះផង ឃើញ
អ្នកណា គេផ្តាច់ផ្ទុនក៏ទន់ចិត្តទៅតាម គេមិនគិតរិះរកពិចារណារកហេតុផលឱ្យ
ស្តិតស្តួជាមុនឡើយ ។កាលព្រះរាជាត្រាស់សួរដូច្នោះ បុរោហិតក៏ក្រាបបង្គំទូលភ្លាម
ថា បពិត្រមហារាជដ៏ទ្រង់នូវព្រះសម្ភារ បើមានជនបរទេសគេស្ម័គ្រចូលមក
ថ្វាយខ្លួនជាខ្ញុំបំរើ ប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួនក្រោមល្អងធូលី ព្រះបាទព្រះអង្គដោយទ្រង់ឥត

មានទាក់ទិនអ្វីដូច្នោះ ចូរទ្រង់ទទួលយកចុះ ព្រះបាទចិត្តរាជបរមក្សត្រ កាលបាន ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ដូច្នោះ ក៏រាជានុមត្តិឱ្យជប់លៀងនាយជាតិហើយឱ្យគេនូវជាខ្ញុំ រាជការតទៅ នាយជាតិបានឧស្សាហ៍ធ្វើការ ថ្វាយព្រះបាទចិត្តរាជៗទ្រង់រាជទាន គ្រឹះស្ថានឱ្យនាយជាតិព្រមទាំងបរិវារនូវជាសុខសប្បាយ ។

ចាប់ដើមពីនោះមកនាយជាតិព្រួតដៃជាមួយមេជាងឈ្មោះ **គណ្ណា**

ដែលជាជាងធំនូវក្នុងនគរកាយនោះ ស្រាប់នាំគ្នាឧស្សាហ៍កសាងនគរកាយត្រង់ ណាដែលមិនទាន់ស្រេច ក៏សម្រេចដោយរបស់ត្រង់ណាដែលស្រេចហើយឱ្យចំរើន ឡើងសព្វទិវារាត្រី ញ៉ាំងព្រះបាទចិត្តរាជឱ្យទុកព្រះទ័យពន់ពេក ។ កាលបានឱកាស ល្អនាយជាតិជាមេទ័ពទី ១ បញ្ជូនចុតហ្វាយទៅថ្វាយព្រះបាទមច្ចុរាជថា "សូមព្រះ រាជតេជះដម្កល់លើត្បូងសូមព្រះរាជទានក្រាបបង្គំទូល ព្រះករុណាជាម្ចាស់ជីវិត សូមជ្រាបក្រោមល្អងចូលី សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសករណីកិច្ចដែលព្រះអង្គប្រើ ទូលព្រះបង្គំឱ្យទៅជាចារបុសធ្វើការឯនគរកាយនោះ ឥឡូវនេះទូលព្រះបង្គំ ធ្វើតាម ព្រះរាជបញ្ជាបានសម្រេចគ្រប់ប្រការហើយ សូមទ្រង់បញ្ជូនមេទ័ពទី ២ ទៅទៀត ដើម្បីប្រតិបត្តិការថ្វាយល្អងចូលី ព្រះបាទឱ្យបានសម្រេចតទៅ" ។ ហត្ថលេខា នាយជាតិ ។

ព្រះបាទមច្ចុរាជាធិរាជកាលអានចុតហ្វាយនោះហើយ ក៏ទ្រង់ប្រើ នាយខ័រ

ជាមេទ័ពទី២ ឱ្យលើកទ័ពចេញទៅទៀតដើម្បីឱ្យមេទ័ពនោះ ធ្វើនគរកាយឱ្យទ្រុឌ
 ទ្រោមហើយនឹងបញ្ជូនមេទ័ពទាំងនោះទៅតាមក្រោយនាយជរាទទួលព្រះរាជ
 ឱង្ការហើយក៏នាំបរិវារទៅកាន់នគរកាយដោយសួស្តីលុះដល់ហើយតម្រង់រកនាយជា
 តិជាពួករបស់ខ្លួន ដែលមកនៅមុននាយជាតិក៏ទទួលនាយជរាទុកនៅជាមួយគ្នាក្នុង
 នគរកាយនោះ ដោយសិរីភ័ក្តិឱ្យគេនាំទៅថ្វាយ ព្រះបាទចិត្តរាជដូចមុនឡើយ ។
 តាំងពីនោះមកនាយជាតិនិង នាយជរាក៏នាំ បរិវាររៀងៗខ្លួនត្រាចរុករានទន្រ្ទាននគរ
 កាយ គឺរូបកាយយើងគេគ្រប់គ្នា ឱ្យចាស់ត្រាំត្រា មួយ ថ្ងៃបន្តិចៗតាមលំដាប់ ។

ឯព្រះ អនិច្ចំ ជាព្រះជីតុនកាលបានជ្រាបក៏ចូលទៅថ្វាយព្រះពរ
 វិញ ព្រះបាទចិត្តរាជថា: "បពិត្រព្រះមហារាជដ៏ទ្រង់នូវព្រះសម្មារ! ឥឡូវនេះព្រះ
 នគរកាយគ្រប់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គត្រាំត្រាហើយមិនមាំមួនដូចមុនទេដោយមច្ចុរាជ
 សត្រូវពីខាងក្រៅចូលមកបំផ្លាញ សូមព្រះអង្គគិតគូរឱ្យមែនទែនកុំបីធ្វេស
 ប្រហែស" ។

កាលព្រះជីតុនរំលឹកដូច្នោះព្រះបាទចិត្តរាជនិងបានព្រឹទ្ធាចសូម្បីតែប៉ុនចុង
 សក់ក៏ ទេដោយវង្វេងតាមព្រះនាងអរិជ្ជាទេវីជាអគ្គហេសីពុំមានឱកាសចេញទៅ
 ទតព្រះនគរកាយបានឡើយ ។ ព្រះអនិច្ចំ ជាព្រះជីតុនកាលបានឃើញ ព្រះចិត្តរាជ
 នៅព្រងើយដូច្នោះ ទើបចូលទៅថ្វាយព្រះពរត្រឡប់មកវិញថា : "បពិត្រមហារាជ

ដ៏ទ្រង់នូវព្រះករុញភាព ! ហេតុម្តេចព្រះអង្គគង់ស្ងៀមដូច្នោះ ? មិនសមគួរទេព្រះអង្គ ! ឥឡូវព្រះនគរកាយរបស់ព្រះអង្គ គ្រាំគ្រាហើយ សូមស្តេចយាងទៅទតខ្លះផង ” ។

លុះព្រះជិតុនដាស់តឿនដល់ទៅពីរដងព្រះបាទចិត្តរាជទ្រាំគង់ស្ងៀមពុំបានក៏ទ្រង់ស្តេចទៅទតបន្តិចក៏ឃើញដូចពាក្យព្រះជិតុនរំលឹកមែន តែគង់នៅស្ងៀមដដែល ពុំបានគិតដល់ព្រះនគរឡើយ ។ ទោសទាំងនេះមកតែពីទ្រង់វង្វេងដោយព្រះនាងអរិជ្ជាទេវី ។

កាលនាយជាតិ និងនាយជរាជាមេទ្ត័ទាំង ២ នាក់ឃើញអាការដូច្នោះក៏បញ្ជូនសារទៅថ្វាយព្រះបាទមច្ឆុរាជថា “សូមព្រះរាជតេជះដម្កល់លើត្បូងសូមព្រះរាជទានក្រាបបង្គំទូលថ្វាយព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតសូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ។ ឥឡូវនេះព្រះបាទចិត្តរាជកំពុងប្រមាទ សូមបញ្ជូនមេទ្ត័ទី ៣ ព្រមទាំងយោធាបរិវារទៅទៀត ដើម្បីប្រតិបត្តិការ ឱ្យរាប់បានសម្រេចទាន់ព្រះរាជហឫទ័យតទៅ” ។ ហត្ថលេខា នាយជាតិ ជរា ។ លុះព្រះបាទមច្ឆុរាជបានទ្រង់ជ្រាបព្រឹត្តិការណ៍នោះទើបទ្រង់ព្រះរាជបញ្ជាប្រើនាយ ព្យាធិ ជាមេទ្ត័កំណាចទី៣ ព្រមទាំងបរិវារ ៩៦ នាក់គឺ ឆន្ទវត្តិរោគ ឱ្យមកកាន់ នគរកាយ ។ នាយព្យាធិព្រមទាំងបរិវារក៏នាំទៅតាមព្រះរាជបញ្ជា កាលទៅដល់ហើយ នាយព្យាធិព្រមទាំងបរិវារ ៩៦

សាស្ត្រានុកោសល

នាក់បានញុំញុំកំទិចនូវទ្វារនគរ និងបន្ទាយតូចធំ ព្រមទាំងធ្វើប្រដាប់យុទ្ធសាស្ត្រ
អោយរលាយបាក់បែកគ្រប់អន្លើអ្នកនគរកើតចលាចលរកចេញចូលពុំបាន។ ធ្វើទាំង
នេះដោយប្រាថ្នាចាប់យក ព្រះបាទចិត្តរាជ មួយមុខប៉ុណ្ណោះ ឯព្រះបាទ ទុក្ខ
ជាព្រះជីតុនកាលបានឃើញក៏ចូលទៅថ្វាយព្រះពរ ព្រះបាទចិត្តរាជថា:

“បពិត្រមហារាជ ដ៏ទ្រង់នូវព្រះតេជានុភាព! ព្រះអង្គពុំទាន់ជ្រាបទេឬ?
ឥឡូវនេះព្រះនគរកាយនៃ ព្រះអង្គវិកលវិការហើយ ដោយនាយជាតិជាមេទព្ថំទី១
ដែលចូលមកនូវមុនបង្កសំ គេគប់គិតគំនិតជាមួយ នាយជរា ជាមេទព្ថំទី២
និងនាយព្យាធិជាមេទព្ថំទី៣ ព្រមទាំង **នន្ទុតុតិរោគ** ៩៦ នាក់ជាបរិវារ នាំគ្នា
ធ្វើឱ្យវឹកវរឃើញព្រះអង្គធ្វើព្រងើយកន្តើយ ព្រះនគរកាយមុខជាអន្តរាយមិនខានសូម
ទ្រង់ជ្រាប” ។

ព្រះបាទចិត្តរាជបរមក្សត្រ កាលបានទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ដូច្នោះ ក៏រសាប់
រសល់ក្នុងព្រះហរទ័យទ្រង់ស្តេចចេញទៅទតសព្វសព្វពឹងព្រះនគរកាយ លុះឃើញ
ច្បាស់ក៏ សោយទុក្ខវេទនា ទ្រង់ព្រះកន្សែងខ្សឹកខ្សួលជាខ្លាំង រកបុគ្គលណាមួយ
ជួយយកអាសារកំចាត់ ព្យាធិសេនាជាខ្លាំងសត្រូវពុំបាន ដោយមហាជនទាំងពួង
សឹងតែខ្លាចអំណាចព្យាធិសេនាទាំងអស់គ្នា ។

លុះនាយជាតិជរា ព្យាធិ ជាមេទព្ថំទាំង ៣ នាក់បានឃើញអាការដូច្នោះ ក៏

បញ្ជូនសារទៅថ្វាយព្រះបាទមច្ចុរាជថា៖ "សូមព្រះតេជះដម្កល់លើត្បូង សូមព្រះរាជ
ទានក្រាបបង្គំទូលព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិត សូមទ្រង់ជ្រាបក្រោមល្អងធូលីព្រះបាទ
សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ឥឡូវនេះព្រះបាទជិត្តរាជ ខ្សោយកំលាំងណាស់ហើយ
សូមទ្រង់បញ្ជូនមេទ័ព្វទី៤ ទៅទៀតជាប្រញាប់ ដើម្បីឃ្នកគ្នាចាប់តួព្រះបាទជិត្តរាជ
យកមកថ្វាយយ៉ាងរូសរាន់ ។ ហត្ថលេខា នាយ ជាតិ ជរា ព្យាធិ ។

កាលព្រះបាទមច្ចុរាជ បានទ្រង់ជ្រាបព្រឹត្តិហេតុនោះ ក៏ទ្រង់បញ្ជូនមេ
ទ័ព្វទី ៤ ធំបំផុតឈ្មោះនាយ មរណៈ ដ៏មានអានុភាពមហិមាជាងមេទ័ព្វមុនៗ
អាចប្រមាញ់ប្រាប់បង្ហាមិត្តគ្រប់ទិសតំបន់ ឱ្យវិនាសអន្តរាយកណ្តាលសមរភូមិ ។
សត្វនឹករ ក្នុងត្រៃលោកសឹងកោតខ្លាចអំណាចមេទ័ព្វនេះណាស់ គ្រាន់តែឮឈ្មោះ
ថាមរណៈសេនាមកជិតដល់សឹងតែ នាំគ្នារត់ជ្រកយកអាយុ រៀងខ្លួនៗតែទោះបីអ្នក
ណារត់ទៅពួនក្នុងទីណាៗក្តី ក៏ពុំរួចពីកណ្តាប់ដៃនាយមរណៈនោះបានឡើយ ។

ឯមេទ័ព្វទី ៤ ឈ្មោះនាយមរណៈ កាលបានទទួលព្រះរាជបញ្ជាហើយក៏នាំ
បរិវារទៅកាន់នគរកាយ លុះ ចូលទៅដល់ផ្សំគ្នានឹងមេទ័ព្វទាំង ៣ នាក់ដែលមក
មុននោះហើយក៏រុករានទន្រ្ទាន បុកបែនពុំញឹកៗទាំង៥នៃនគរកាយ ឱ្យងងឹតជុំវិញ
ហើយចូលទៅដេញចាប់តួអង្គព្រះបាទជិត្តរាជបានព្រមទាំងសព្វមុខមន្ត្រីនិងអណា-
ប្រជាជនទាំងពួងគ្មានសល់ម្នាក់ នាំចេញចាកនគរកាយ ។

ឯនគរកាយនេះ កាលបើគ្មានបុគ្គលណាមួយនៅហើយក៏ទ្រុឌទ្រោមទៅ ។
នគរកាយគឺរាងកាយយើងគេទាំងពួង ព្រះបាទចិត្តរាជ គឺចិត្តយើងគេទាំងពួង
និមិត្តតែចិត្ត ពុំបិតនៅក្នុងរាងកាយហើយ រាងកាយក៏ពុំ អាចទប់ទល់នៅបានតែង
ដល់នូវសភាពជារាងកាយស្អុយរលួយ ជាធម្មតា ដោយប្រការដូច្នោះ ។

សាចុសប្បុរសទាំងឡាយកាលមេទ្ត័ទាំង ៤ នាក់ព្រមទាំងបរិវារចាប់ព្រះ
បាទចិត្តរាជបានហើយ ក៏ នាំទៅកាន់សំណាក់ ព្រះបាទមច្ឆុរាជ ។ ឯព្រះបាទមច្ឆុរាជ
កាលឱ្យចាប់ ព្រះបាទចិត្តរាជ បានមកហើយនឹងយកទុកជាខ្ញុំបំរើក៏ទេ ត្រឡប់ជា
បណ្តេញទៅវិញថា: "ចូរអ្នកឯងទៅតាមយថាកម្ម ខ្លួនចុះ" ! ។

លំដាប់ពីនោះមក ព្រះបាទចិត្តរាជ ក៏នាំបរិពារទៅរកទីលំនៅកសាងនគរ
កាយសាជាថ្មីដូចមុន ។

ឯព្រះបាទមច្ឆុរាជជា ស្តេចកំបាប កាលបានជ្រាបព្រះបាទចិត្តរាជ
ក៏សាងនគរកាយជាថ្មីក៏ទ្រង់ប្រើ មេទ្ត័ទាំង ៤ ឱ្យទៅតាមបៀតបៀន
ចាប់តួអង្គព្រះបាទចិត្តរាជ ឱ្យព្រាត់ចាកនគរកាយថ្មីនោះទៀត និមិត្តតែព្រះបាទ
ចិត្តរាជ កសាងនគរកាយវេលាណា ក៏ធ្វើផងឱ្យអន្តរាយវេលានោះរាល់គ្រា
ពុំដែលខានម្តងណាឡើយ ព្រះបាទចិត្តរាជក៏ទ្រង់សោយទុក្ខវេទនាគ្មានស្រាកស្រាន
គ្រាមួយជាវេលាមានជោគវេសនាល្អ ព្រះបាទចិត្តរាជ ក៏ទ្រង់ព្រះតម្រិះថា: "អាត្មា

អញ្ចេញម្តេចនិងបានរួចពីកណ្តាប់ដៃមច្ចុរាជនេះបានអេះ! ឱ ហ្ន៎ អាត្មាអញនឹង
 ឱ្យទៅអាវាធនាព្រះភិក្ខុជាព្រះជីតុន និង ឥសីចូលមកប្រឹក្សាគ្នាក្រែងលោកឃើញ
 ឧបាយយ៉ាងណាខ្លះ?" ។លុះទ្រង់ព្រះតម្រិះហើយ ក៏ទ្រង់ព្រះបញ្ជាប្រើ មហាតទ្វិក
 ២ នាក់គឺហ្និន ចេតនា ជាមហាតលិកស្តាំនិងហ្និន មនសិការេរ
 ជាមហាតទ្វិកឆ្វេងថា: "នែបទាំងឡាយ!

ចូរបាយកអាសារយើងទៅអាវាធនាព្រះភិក្ខុជាព្រះ ជីតុនទាំង ៣ រូបគឺព្រះ វេនិច្ឆ័
 ទុក្ខំ វេនិក្កា និងព្រះឥសីទាំង ៣ រូបគឺព្រះ មីតិ វេនិច្ឆា វិរិយោ
 នូវបុរោហិតទាំង ៣ រូបគឺ ព្រះរាជគ្រូ វិក្កុកោ វិចារេរ វេនិចារេរ
 ហើយនឹងអគ្គសេនាទាំង ១៩នាក់មានឧកញា សន្ធា ជាដើមឱ្យមកកាន់សំណាក់
 យើងក្នុងខណៈនេះ" ។

មហាតទ្វិកទាំង ២ នាក់ក៏ម្នីរម្នាទៅរក វរសមណៈនិងវរជនទាំងនោះ
 តាមព្រះរាជបញ្ជា ។ វរសមណៈនិងវរជនទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាទៅកាន់ព្រះរាជសំណាក់
 តាមសេចក្តីអាវាធនា អញ្ជើញ លុះទៅដល់ព្រះបាទចិត្តរាជ ក៏ត្រាស់ប្រឹក្សាការ
 ផែនដីថា "បពិត្រលោកអ្នកនិរទុក្ខទាំងឡាយ! ខ្ញុំសូមប្រឹក្សានឹងលោក
 សូមលោកជួយរក ឧបាយ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំរួចចាកកណ្តាប់ដៃនៃមច្ចុរាជ" ។

ព្រះជីតុន ព្រមទាំងវរជនទាំងពួង ដែលបានជួបជុំក្នុងមហាសន្និបាតនោះ

ថ្វាយព្រះពរឡើងព្រមគ្នាថា "បពិត្រព្រះសម្មតិទេវរាជ! ការប្រឹក្សាត្រានេះជាការធំដុំ
ណាស់ ការនេះដែលនឹងសម្រេចដាច់ខាតទៅបានលុះ តែមាន សម្តេច
ព្រះមហាសង្ឃរាជ ទាំង ២ ព្រះអង្គគឺព្រះ សមាធិន្ទ្រិយ និងព្រះ មញ្ញិន្ទ្រិយ
មកជាទី ប្រឹក្សាផង សូមព្រះអង្គឱ្យទៅ អារាធនាសម្តេចមក" ។

ព្រះបាទចិត្តរាជបានទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ទីប្រជុំ ក៏ទ្រង់ត្រាស់ប្រើហ្នឹង
ឯកត្តតា ជាមហាតទ្ធិកងមានចិត្ត ស្ងួតត្រង់ថា: "នែហ្នឹង ឯកត្តតា ចូរទៅ
អារាធនា សម្តេចព្រះសង្ឃរាជទាំង ២ ព្រះអង្គមកជាប្រញាប់" ។

ហ្នឹងឯកត្តតា ក៏នាំព្រះរាជឱង្កា ទៅថ្លែងទូលសម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ
ទាំង ២ ព្រះអង្គថា: "បពិត្រសម្តេចដ៏ទ្រង់នូវសីលធម៌បរិសុទ្ធព្រះបាទចិត្តរាជត្រាស់
ប្រើទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំឱ្យមកអារាធនា សម្តេចទាំង២ព្រះអង្គ ចូលទៅកាន់ព្រះរាជ
និវេសន៍ក្នុងខណៈនេះ" ។

សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជទាំង ២ ព្រះអង្គកាលបានទទួលនិមន្តហើយ
ក៏ទ្រង់ស្លៀកស្បង់ចីពរ ស្អាតបាតទ្រង់យាត្រាទៅតាមមាតិទាំង ៤ ជា លោកុត្តរ
មាតិ តាមលំដាប់ គឺសោត សកទាតាមិ វណតាមិ វរហត្ត ដែលជាមាតិ
អាចនាំព្រះបាទចិត្តរាជចេញផុតពីកណ្តាប់ដៃនៃមច្ចុរាជដោយស្មើស្ម័គ្របាន ។

លុះសម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជទាំង ២ ព្រះអង្គនិមន្តដោយផ្លូវធំចូលទៅ

កាន់ព្រះរាជសំណាក់គង់លើអាសនៈដ៏សមគួរហើយ ព្រះបាទចិត្តរាជ ក៏នមស្ការ បូជាគោរព ហើយត្រាស់ពិតថេរដីការថាៈ "បពិត្រសម្តេចទាំង ២ ព្រះអង្គ! ញោម មានសេចក្តីអផ្សុកខ្លាំងណាស់ បានជាឱ្យអាវាចនា សម្តេចជាម្ចាស់ មកដើម្បីទ្រង់ ជួយដោះទុក្ខញោមក្នុងគ្រាឥឡូវនេះ ដ្បិតមច្ឆុរាជចេះតែមកបៀតបៀនញោម ដោយគេប្រើមេទព្ថទាំង ៤ ព្រមទាំងបរិវារឱ្យមកធ្វើបាបញោមគ្រប់ដែលញោម សាងនគរកាយពុំដែលខាន ពេលណាប្រាថ្នាឱ្យញោមនៅក្នុងអំណាចគេ បពិត្រ សម្តេចដ៏ចំរើន! ធ្វើដូចម្តេចឃុំឱ្យញោមរួចពីកណ្តាប់ ដែលត្រូវនេះបាន" ។

សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជទាំង២ព្រះអង្គគឺព្រះ សមាធិន្ទ្រិយ និងព្រះ បញ្ញិទ្រិយ លុះបានស្តាប់ព្រះរាជឱង្ការហើយ ក៏ប្រឹក្សាជាមួយនិងព្រះជិតុនទាំង ៣ រូប គឺព្រះ ទុក្ខំ វេទិច្ចំ វេទក្កា និងព្រះឥសិទាំង៣ រូប គឺព្រះ បិទិ វេន្ទា វេនិយា ។ (-----) ។

សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ក៏ប្រឹក្សានឹងបុរោហិត៣ រូបគឺរាជគ្រូ វិគ្គុកោ វិចារោ វេនិវេន្ទោ តទៅទៀតថាៈ "លោកណាយលំយ៉ាងណាខ្លះ?" ។ រាជគ្រូទាំង ៣ រូបនឹករំពឹងទៅរកឃើញទោសរបស់បុគ្គលជាពួកអកុសល ហើយ ពិតថេរដីការថា "ទូលព្រះបង្គំ ជាខ្ញុំទាំងឡាយយល់តាមសម្តេចទាំងអស់" ។

កាលបើដូច្នោះ សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជទាំង ២ ព្រះអង្គ ក៏ប្រឹក្សាសួរ

ទៅឧកញ៉ា ពញា ព្រះហ្លួង យុន ហ្នឹង និងមហាតទ្ធិកទាំងពួងមានឧកញ៉ា សន្និ
ជាដើម "លោកអ្នកទាំងអស់នេះយល់ឃើញដូចម្តេច?" ។

វរជនទាំងនោះកាលប្រឹក្សាត្រូវគ្នា កពិតថេរដីការថា "ទោសទាំងនេះមក
ពីបាបជនទាំង១៤ អង្គមានយុន មោហោ ជាដើមជាព្រះញាតិវង្ស ព្រះបាទ
មោហារាជជាព្រះបិតា ព្រះនាង លោកទេវី ជាព្រះមាតា និងព្រះនាង
ឆន្ទ្យាទេវី ជាព្រះអគ្គមហេសី បានស្នីគ្រយកមេទព្រះទាំង ៤ នាក់របស់មច្ឆុរាជ
មាននាយ ជាតិ ជាដើម ឱ្យមកនៅក្នុងព្រះនគរកាយបានជានាំគ្នាធ្វើ
ព្រះនគរនេះឱ្យអន្តរាយអស់" ។

កាលទីប្រឹក្សា បានពិភាក្សាអស់កាលដ៏យូរយល់ឃើញព្រមគ្នាហើយ ទើប
យកសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទចិត្តរាជថា "បពិត្រមហារាជ ដ៏ទ្រង់នូវព្រះសម្ភារ!
ហេតុដែលនាំឱ្យខូចព្រះនគរកាយ នេះទីប្រឹក្សា បានប្រឹក្សាឃើញមូលមតិគ្នាហើយ
ថា មកពីព្រះអង្គ ទ្រង់ជឿពាក្យបាបជនទាំង ១៤ អង្គមានយុន មោហោ ជាដើម
ជាព្រះញាតិព្រះអង្គ ជាសត្រូវក្នុងនាំសត្រូវក្រៅមកនៅក្នុងព្រះនគរ បានជាព្រះ
នគរកើតអន្តរាយដូច្នោះមួយទៀតមកពីព្រះបាទ មោហារាជ ជាព្រះបិតា លោកទេវី
ជាព្រះមាតា និងព្រះនាង អរិជ្ជាទេវីជាព្រះអគ្គមហេសីព្រះអង្គ បាន
ព្រមព្រៀងជាមួយ និងព្រះញាតិទាំង ១៤ អង្គទទួលយកមេទព្រះបាទមច្ឆុរាជទុក

ក្នុងព្រះនគរទើបពួកបច្ឆាមិត្ត គេនាំគ្នាធ្វើព្រះនគរកាយរបស់ ព្រះអង្គឱ្យអន្តរាយ ដូច្នោះ រឿងនេះបើព្រះអង្គជឿស្តាប់យើងទាំងឡាយជាទីប្រឹក្សា សូមព្រះអង្គក៏ ចាត់បង់ព្រះញាតិ វង្សទាំង ១៤ អង្គ ព្រះមាតា បិតា និងព្រះអគ្គមហេសីចេញ ទើបបច្ឆាមិត្តលែងកើតទៀតបានហើយយើងទាំងពួងនឹងនាំព្រះអង្គទៅកាន់ន គរកែវ ជា អមតមហានគរជាទីបរមសុខប្រាសចាកទុក្ខផុតពីកណ្តាប់ដៃនៃមច្ឆុរាជ តាមព្រះរាជ បំណងបាន" ។

កាលព្រះបាទចិត្តរាជបរមក្សត្របានទ្រង់សណ្តាប់ហើយដោយទ្រង់មានព្រះ រាជបំណង ចង់រួចពីកណ្តាប់ដៃនៃមច្ឆុរាជ ទ្រង់ក៏ធ្វើតាមពាក្យទីប្រឹក្សាទាំងពួង មាន សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាដើម ទើបទ្រង់តាំងមហាតឡិកម្នាក់ឈ្មោះហ្នឹង ឯភគ្គតា និងអគ្គសេនាម្នាក់ឈ្មោះឧកញ៉ា ទិត្តុខុភតា ដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ និងព្រះអង្គ ឱ្យជាចៅក្រមជុំនុំជំរះរឿងព្រះញាតិទាំង ១៤ អង្គ មានព្រះមាតាបិតានិង ព្រះអង្គមហេសីព្រម គ្នានៅទីចំពោះ ព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ។ក្នុងសេចក្តីជុំនុំជំរះចៅ ក្រមសួរថា :

"នៃព្រះបាទមោហរាជ ! ព្រះនាងលោកទេវី ! ព្រះនាង អរិដ្ឋា លោកទាំងអស់ អង្គ សុទ្ធតែជាព្រះមាតា បិតា អគ្គមហេសីនៃព្រះរាជា ទាំងយុទ ១៤ អង្គក៏សុទ្ធតែជា ព្រះញាតិព្រះរាជាទាំងអស់ ព្រះរាជាទ្រង់ប្រោសប្រណែនទាំងអស់ លោកជានាហ្នឹងគ្រប់ -

សម្ភារៈអកាស

គ្នា ហេតុម្តេចបានជាអស់លោកមិនគិតរក្សាព្រះអង្គ ដោយយុត្តិធម៌ ក្រាបទូលណែនាំការណ៍មិនជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គវិញ គឺនាំយកសព្វគ្រប់ពីក្រៅ ឱ្យចូលមកនៅក្នុងព្រះ នគរទាល់តែគេធ្វើបាប ព្រះអង្គធ្វើព្រះនគរព្រះអង្គឱ្យខូច ដូច្នោះ? នែលោកទាំងអស់គ្នា! ចូរលោកអ្នកប្រាប់ យើងជាប្រញាប់ក្នុងពេលនេះ" ។

កាលនោះព្រះមាតាក្តី ព្រះបិតាក្តី ព្រះអគ្គមហេសីក្តី ព្រះញាតិទាំង ១៤ ក្តីពុំអាចឆ្លើយឱ្យការណ៍កែខ្លួនបានឡើយសឹងតែទទួលសារភាពថា "យើងខ្ញុំទាំងពួង ខុសមែន មានទោសច្រើនមែន តាមតែទ្រង់ព្រះមេត្តា ប្រោសដល់យើងខ្ញុំចុះ" ។

ព្រះបាទចិត្តរាជ កាលបានទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ដូច្នោះទើបទ្រង់ព្រះរាជបញ្ជា ប្រើឧកញ៉ា សន្និ ជាអគ្គសេនា ឱ្យតាំងទីកុន្តពិធី (ពិធីសូត្រវេទមន្តបង្ក្រាបមារ សេនា, សត្តពោជ្ឈង្គ) ឡើង ។

គ្រានោះហេតុតែវាសនាបារមី ព្រះបាទចិត្តរាជ ចាស់ក្លា និងដោយសារ ប្តីឥសីទាំង ៣ រូបគឺព្រះ បិណិវន្ទោ វិរិយោ លោកសូត្រសែក ព្រះវេទមន្តឡើង ព្រះខាន់ជ័យស្រីទាំង ៣ ក៏កើតឡើងកណ្តាលទីកុន្តពិធីនោះ ទើបព្រះឥសីទាំង ឡាយថ្វាយពរថា "កាលនេះជាកាលគួរ ដែលព្រះអង្គ ទ្រង់យាងចូលទៅកាន់ទីកុន្ត ពិធីហើយ សូមព្រះអង្គ ទាញយកព្រះខាន់ជ័យស្រីទាំង ៣ អំពីទីកុន្តពិធីនោះចុះ" ។

ព្រះបាទចិត្តរាជព្រះអង្គលូកព្រះហស្ត ទៅទាញយកព្រះខាន់ជ័យស្រីទាំង

៣ អំពើគំនរភ្លើងនៃកុន្តពិធីសូម្បីនឹងបានក្តៅ ព្រះហស្តបន្តិចបន្តួចក៏ទេ ។ ៦ ព្រះខាន់ ជ័យស្រីទាំង ៣ នោះឈ្មោះ ១ គណ្ណប្បហារ មានដងប្រាក់អាចញុំញឹសត្រូវបាន ដោយអន្លើៗ ។ ២ វិក្កប្បហារ មានដងមាស អាចសង្កត់សង្កិនសត្រូវដូចថ្ម សង្កត់ស្មៅមិនឱ្យកម្រឹកបាន ។ ៣ សមុច្ឆេទប្បហារ មានដងវិចិត្រដូចកែវ ៧ប្រការ អាចប្រហារ សិរសារាជ សត្រូវទាំងឡាយឱ្យដាច់ ដូចត្នោតកំបុតក ។

ព្រះបាទចិត្តរាជ ទ្រង់ចាប់ព្រះខាន់ជ័យស្រីទាំងនោះ ព្រះរាជទានទៅអគ្គ សេនាឈ្មោះឧកញ៉ា វិក្កបស្ស្ស្និ ដែលមានចិត្តថ្លាដូចកែវឱ្យជារាជតំណាងដោយ ទ្រង់ព្រះរាជបញ្ជាថា "ចូរអ្នកឯងសំលាប់ព្រះបាទ មហាបារាជ ជាបិតាយើងដែល នាំឱ្យយើង វង្វេង, ព្រះនាង លោកនេនី ជាមាតា ដែលនាំឱ្យយើងលោភឥត ខ្មាស, ព្រះនាង វេនីខ្លោះនេនី ជាអគ្គមហេសីយើង ដែលនាំឱ្យ យើងងងឹតមុខជ្រប់ ទៅតាមវាហើយចូរឯងសម្លាប់ពួកបាបជន ទាំង ១៤ នាក់ដែលជាព្រះញាតិវង្ស យើង ដ្បិតអ្នកអស់នេះវាឱ្យសត្រូវខាងក្រៅចូលមកនៅក្នុងស្រុកយើង ឱ្យសត្រូវ ធ្វើឱ្យខូចព្រះនគរយើងៗ ត្រូវតែសម្លាប់វាឱ្យអស់កុំឱ្យសល់ម្នាក់" ។

ឯឧកញ៉ា វិក្កបស្ស្ស្និ កាលទទួលព្រះរាជបញ្ជា ហើយក៏ប្រហារជីវិត ជនអំបាលនោះគ្មានសល់ម្នាក់ ដោយព្រះខាន់ឈ្មោះ សមុច្ឆេទប្បហារ ។

អស់លោកអ្នកសណ្តាប់រឿងនេះ សូមកុំយល់ថា ព្រះបាទចិត្តរាជមាន រូប

ជាមនុស្ស ប្រើឱ្យគេសម្លាប់ មាតាបិតា មានរូបជាមនុស្សនោះឡើយ មិនមែនដូច្នោះទេ គឺ ចិត្តសម្លាប់ ចេតសិក ដែលទុក្ខដូចជាមាតា បិតា ដោយរឿងនេះ លោកលើកយកធម៌ជាធម្មាធិដ្ឋានមកតែងជាបុគ្គលាធិដ្ឋានជានិយម ប្រៀបធៀប ដើម្បីឱ្យអ្នកមាន ប្រាជ្ញាតិចស្តាប់បានដោយងាយ ។ ព្រះបាទចិត្តរាជ ក៏គឺដូចចិត្តយើងគេទាំងពួងទាំងឡាយ នគរកាយ ក៏គឺរូប កាយយើងគេទាំងពួងនេះ ឯង ទាំងព្រះមាតាបិតា ព្រះអគ្គមហេសី ព្រះញាតិ ១៤ អង្គ និងអគ្គសេនា ១៩ នាក់ ក៏សុទ្ធតែជាកុសលាកុសលចេតសិកទាំងអស់ ។

អត្ថបទប្រៀបធៀប ដែលលោកលើកមកសំដែងនេះ ត្រូវគ្នានឹងអត្ថបទ ប្រៀបធៀបដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សំដែងទុកក្នុងគម្ពីរ ខុទ្ទកនិកាយធម្មបទ ត្រង់បកិណ្ណកវត្តថា :

មាគរំ មិគរំ មាទ្ធា ពាថានោ ទ្វេ ច ខត្តិយេ
 រថំ សានុចរំ មាទ្ធា អនិយោ យាតិ ព្រាហ្មណោ ។

ជនណាសម្លាប់មាតា គឺ គណ្ហា ,សម្លាប់បិតា គឺ អស្មិមាណៈ, សម្លាប់ក្សត្រទាំងពីរជាស្តេច គឺ សស្ស្រុតទិដ្ឋិ និង ខុរេន្ទទិដ្ឋិ , សម្លាប់នាយស្មៀន គឺ នន្ទិវាគ (អាយតនៈ) ដែលវាលាតត្រដាងពាសរដ្ឋ ពាសដែន .ជនទាំងនោះ រមែងបាន ជាព្រះខីណាស្រព អស់ទុក្ខភ័យដោយពិត ។

កាលឧកញ៉ា ចិត្តបស្សន្ទិ ប្រហារជីវិតជនទាំងអស់ ហើយសម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ ២ព្រះអង្គ,ព្រះជីតុន ពារុប, ព្រះឥសី ពារុប, បុរោហិត ពារុប មហាតទ្ធិក ពារុប, និងអគ្គសេនា ១៩នាក់ ក៏ប្រារព្ធនឹងសុំយាងព្រះបាទចិត្តរាជ ចេញចាកនគរកាយ ។

គ្រានោះព្រះសម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ ថ្វាយព្រះរាជពរថា "បពិត្រមហារាជ ដ៏ទ្រង់នូវព្រះបារមី ! សូមព្រះអង្គយាងចុះមក អាត្មាភាពទាំងឡាយ នឹងនាំព្រះអង្គទៅកាន់ព្រះនគរកែវ ជាស្រុករបស់ព្រះអរិយបុគ្គល អាត្មាភាពជាមគ្គុទេស ក៏ នឹងនាំផ្លូវព្រះអង្គ ទៅក្នុងកាលឥឡូវនេះ" ។

ឯព្រះបាទចិត្តរាជកាលសម្តេចសង្ឃទាំងពីរអង្គ គឺព្រះសមាធិន្រ្ទិយ ព្រះបញ្ញិន្រ្ទិយបានណែនាំ (ពោលគឺ សមាធិនិងបញ្ញា បានក៏តក្កុងចិត្តឃើញនូវសភាវធម៌ទាំងពួងតាមពិត) ហើយទើបព្រះអង្គទ្រង់ តាក់តែង ព្រះក្លាយដោយគ្រឿងទិព្វរតន៍ ភូសា វៃស យ យ សង្ហារ សូរង កង ព្រះហ្ស៊ីរាក់ ស្តាប់ ព្រះឧប្បប្រកបទៅដោយ កញ្ចប់ពិសេស ពោលគឺព្រះពោធិបក្ខិយធម៌ ៣៧ ប្រការគឺ សតិប្បដ្ឋាន ៤ សម្មប្បដ្ឋាន ៤ ឥន្ទ្រិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពល ៥ ពោធិ្យុទ្ធ ៧ និង អដ្ឋង្គិកមគ្គ ៨ ជាគ្រឿងអលង្ការដ៏ល្អៗរុងរឿង ហើយទ្រង់ពាក់ នូវព្រះទម្រង់គ្រប់ ម្រាម ទាំង ១០ ពោលគឺសិក្ខាបទ ១០ និងទ្រង់នូវមហាមកុដ

៧ និងទ្រង់នូវក្រោះពេជ្រសម្រាប់ព្រះតេជានុភាព ពោលគឺព្រហ្មវិហារធម៌ ៤ ប្រការគឺ មេត្តា ភរុណា មុទិតាឧបេក្ខា ហើយទ្រង់នូវព្រះខត្តាវុធពោល គឺ សមុទ្ធនុប្បហារ ដែលអាច កាប់ កាត់កំចាត់បង់សត្រូវទាំងពួងពោលគឺអកុសល ទាំងអស់បាន ។លុះទ្រង់ត្រឡប់អលង្ការស្រេចហើយទើបទ្រង់យាងឡើងប្រថាប់លើ ធម្មរថ ពោលគឺព្រះសទ្ធម្ម ៨៤០០០ ព្រះធម្មក្ខន្ធហើយក៏ទ្រង់និសីទនាកា លើរតន បល្ល័ង្កព្រះទីនាំង ដ៏ប្រកបដោយកែវ ៩ ប្រការគឺ ព្រះ ទេពលោកុក្ករ៩ គឺ មគ្គ ៤ ផល ៤ និព្វាន១ ។

ឯធម្មរថនោះសឹងទើមដោយសេះសន្ធឹវជាតិអាជានេយ្យ ៤ គឺចតុប្បាវិសុទ្ធ សីលទាំង ៤ គឺ បាតិមេក្ខសំវេសីល ឥន្ទ្រិយសំវេសីល អាឌីវធាវិសុទ្ធសីល បច្ចុយសន្និស្សគិសីល ។

ធម្មអាជានេយ្យទាំងបួននេះ ក៏ទាញនូវព្រះធម្មរថឱ្យអណ្តែតត្រសែតលើនភាល័យ ហើយព្រះបាទចិត្តរាជបរមក្សត្រ ព្រះអង្គប្រកបដោយ ឥន្ទ្រិទ្ធ ៤ ប្រការពោលគឺ ឆន្ទិទ្ធិបាទ (វិទ្ធសម្រេចដោយសេចក្តីប្រាថ្នា) វិរិយទ្ធិបាទ (វិទ្ធសម្រេចដោយសេចក្តី ព្យាយាម) ចិត្តិទ្ធិបាទ (វិទ្ធសម្រេចដោយចិត្ត) វិមំសិទ្ធិបាទ (វិទ្ធសម្រេចដោយ បញ្ញា) ហើយទ្រង់បានត្រាស់ដឹងនូវព្រះញាណទាំង ៤ ប្រការគឺ មុទ្ធវិវាសញ្ញាណ វេសារដ្ឋញ្ញាណ អនាវរណញ្ញាណ និង សព្វញ្ញាតញ្ញាណ ។

វរជនទាំងឡាយមានសម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ ជាមគ្គុទេសក៍បាននាំព្រះ
 បាទចិត្តរាជ ទៅតាមមាតិកាទាំង ៤ គឺ សោត សភទាគាមិ អនាគាមិ អរហត្ត
 ជាផ្លូវលោកកុត្តរ របស់ព្រះអរិយបុគ្គលទាំងពួងពីបុរាណ ។ ព្រះបាទ ចិត្តរាជ
 ក៏អណ្តែតត្រសែតលឿន លើវេហស៍ កណ្តាលហ្វូងយោធារបាំពលបានទៅដល់
 ព្រះនគរកែវ ជាស្រុកក្សេមក្សាន្ត ប្រាសចាកទុកពោលគឺអមតៈមហានគរនិព្វាន
 ជាថានបរមសុខប្រសើរផុតពីកណ្តាប់ដៃនៃមច្ឆុរាជ គឺសេចក្តីស្លាប់មច្ឆុរាជមិន
 អាចតាមបំផ្លាញព្រះអង្គដូចពីមុនបានដោយហេតុព្រះអង្គយាងចូលស៊ប់ទៅក្នុ
 ងព្រះនគរកែវព្រះនិព្វាន ដ៏មានកំពែងកែវ ៧ ជាន់ជិតជុំមាំមួនក្រៃពេក
 ជាព្រះនគរដ៏ប្រាសចាកទុក្ខទាំង៤កង គឺ ខាតិទុក្ខ ខរាទុក្ខ ព្យាធិទុក្ខ
 មរណទុក្ខ ឥតដិតដល់យល់ឃើញឡើយ ។

ព្រះបាទចិត្តរាជបរមក្សត្រ ព្រះអង្គបានគង់នៅជាបរមសុខក្នុងឋាន ព្រះ
 និព្វានដូចបានពណ៌នាមក ។ ធម្មកថានេះ ពណ៌នាតាមលំអានបរមត្ថធម៌ ដែលព្រះ
 សម្មាសម្ពុទ្ធបរមសាស្តាទ្រង់សម្តែងអំពីកាយនិងចិត្ត ជាផ្លូវធម៌ធៀបផ្លូវលោក
 ដើម្បីពន្យល់សាធុជន ដែលបានអានបានស្តាប់អោយយល់ច្បាស់នូវទោសនៃ
 ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ ដែលនាំសត្វអោយហែលវិលវល់ ប្លែងប្លែងនៅក្នុងសមុទ្រ
 នៃវដ្តសង្សារ ។

សាច់ជនដែលបានអាន បានស្តាប់នូវសំឡេងព្រះធម៌នេះ គម្បីតូចកត់កំណត់ ចាំអោយជាក់ច្បាស់គ្រប់ន័យត្រង់ណាដែលធម្មកថានេះពោលសង្ខេប គឺគ្រាន់តែរាប់ ឈ្មោះ ពុំបានប្រែ ពុំបានអធិប្បាយ ឬអធិប្បាយដោយខ្លីៗ បើស្តាប់សេចក្តីពុំបានតប្បី សាកសួរប្រឹក្សា ដល់បណ្ឌិតបរមត្ថសាស្ត្រ ដែលឆ្លៀវឆ្លាសក្នុងបរមត្ថធម៌ ឱ្យលោក ពន្យល់តទៅ ។ សូមសេចក្តីសុខ សេចក្តីចម្រើនកើតមានដល់អ្នកអាន អ្នកស្តាប់ទាំងឡាយ ។

ភិក្ខុ ហង ចារចប់ថ្ងៃ សុក្រ ៩ កើត ខែ បុស្ស ឆ្នាំវក ចិត្តាស័ក ព.ស ២៥៣៦ ។ យាយឧបាសិកា នុន ព្រមទាំងបត្រាបុត្រី ទាំងអស់មូលមតិគ្នា សាងសង្គ្រាម នគរកាយនេះ ទុក តព្រះសាសនាឱ្យគ្រប់ ៥០០០ព្រះវស្សា សូមប្រាថ្នា សម្បត្តិ ៣ ប្រការ គឺ សម្បត្តិ មនុស្ស សម្បត្តិទេព្វា និង សម្បត្តិ ព្រះនិព្វាន ជាទីអរសាន្តជាតិ ទៅហោង ។

Faint, illegible text at the top of the page, likely bleed-through from the reverse side.

អាងពុទ្ធ ពោធិ៍សាត់
វិទ្យាស្ថានសោម

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយចេញពីខុទ្ទកាល័យ សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ

គ.ស ២៥៤៩ - គ.ស ២០០៥